

"Αἶνος Ὑπάτης. Αἶνος Ἀγίων"

Συμεῶν
Μητροπολίτου Φθιώτιδος

Χαιρετισμός - ὁμιλία στό Διεθνές Ἐπιστημονικό Συνέδριο:
«Αἶνος Ὑπάτης: Ἡ Ὑπάτη καί ἡ περιοχή της ἀπό τήν ἀρχαιότητα
ἕως τήν ἴδρυση τοῦ νεοελληνικοῦ κράτους»

«Ὁρθῶς ἡ πόλις τῆς Ὑπάτης καυχᾶται ὡς ἔχουσα ἰδρυτήν τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς τόν Ἅγιον Ἡρωδίωνα, ἕνα ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων. Ἐκ τῆς πόλεως ταύτης τὸ Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας ἐξηπλώθη καί ἔφθασεν ἕως τῶν δυσπροσίτων ὁρέων τῆς κύκλω τῆς πόλεως περιοχῆς.

Ἡ πόλις αὕτη ἐμεγαλύνθη καί ἐπληθύνθη ἄλλοτε ὡς Ὑπάτη, ἄλλοτε ὡς Ὑπατα (κατὰ τόν Συνέκδημον τοῦ Ἱεροκλέους τοῦ 6^{ου} αἰῶνος), ἄλλοτε ὡς Νέαι Πάτραι, ἄλλοτε ὡς Patria, ἐπὶ αἰῶνας ὡς Πατρατζικ καί αὐθις ὡς Ὑπάτη, πάντοτε οἰκουμένη καί πάντοτε εἰς τὸ κέντρον πολεμικῶν περιπετειῶν εὐρισκομένη. Κατακτηθεῖσα διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὑπὸ πολλῶν, οὐδέποτε ἀπώλεσε τὴν στρατηγικὴν αὐτῆς σημασίαν. Μάλιστα ὁ Ἐπίσκοπος αὐτῆς ἔλαβε παρὰ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τὸν τίτλον τοῦ Μητροπολίτου, ὅπερ τονίζει τὴν ἀξίαν αὐτῆς.

Σειρὰ ὀλόκληρος ἱεραρχῶν ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Ἡρωδίου ἕως καί Γερμανοῦ τοῦ Νέων Πατρῶν Μητροπολίτου (+1683) τοῦ μουσικωτάτου, τοῦ τονίσαντος τὸν ἐπιτάφιον ὕμνον «τὸν ἥλιον κρύψαντα τὰς ἰδίας ἀκτῖνας», τοῦ καί διδασκάλου χρηματίσαντος τοῦ ἐπίσης Μουσικολογιωτάτου Βαλάση τοῦ νομοφύλακος, ἐκόσμησε τὸν ἀρχιερατικὸν τοῦτον Θρόνον.

Ἀλλὰ καί τῆς μοναχικῆς πολιτείας ἦν τροφοδότις ἡ πόλις αὕτη. Μιμνησκόμεθα πανευλαβῶς Ἀθανασίου τοῦ κτίτορος τοῦ μεγάλου Μετεώρου (+1383), τοῦ καί θεμελιωτοῦ γενομένου τοῦ μετεωρητικοῦ μοναχισμοῦ, ὡς καί τῆς ἐγγύς που περιπύστου Ἱερᾶς τοῦ Ἀγάθωνος Μονῆς.

Δείγματα ἀψευδῆ τῆς πνευματικῆς πορείας τῆς πόλεως ταύτης εἰσὶ τὰ τε ἀνευρεθέντα κατὰ χώραν ψηφιδωτά, τὸ ἱερὸν βαπτιστήριον, ἀλλὰ καί πολλὰ ἄλλα τὰ τὴν ἀρχαιολογικὴν σκαπάνην ἀναμένοντα».

«Αἶνος Ὑπάτης. Αἶνος Ἀγίων» εἶναι πραγματικὰ τὸ παραπάνω ἀπόσπασμα, τὸ ὁποῖο ἀνέγνωσα στὴν ἀγάπη σας.

Ἕνας αἶνος, ἕνας ὕμνος προερχόμενος ἀπὸ τὴν ιδιαίτερης βαρύτητας γραφίδα μίας κορυφαίας προσωπικότητας τῆς νεότερης ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας, τῆς ὀρθοδοξίας τοῦ σήμερα, ἀπὸ τὴν θεόπνευστη καὶ θεοκίνητη χεῖρα τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου κυρίου κυρίου Βαρθολομαίου.

Ἕνας ὕμνος ποὺ φανερῶνει καὶ ἀποκαλύπτει ἢ μᾶλλον ἐπιβεβαιώνει καὶ πιστοποιεῖ ὅτι ὁ πλοῦτος μίας πόλης καὶ μίας περιοχῆς εἶναι οἱ ἄνθρωποι του. Οἱ προσωπικότητες, μὲ τὰ χαρίσματά τους, τὶς ἰκανότητές τους, τὶς ἐπιλογές τους, τὴν πολιτεία τους, ἀναδεικνύουν καὶ τὴν σημασία ἐνὸς τόπου καὶ μίας περιοχῆς.

Ἀπὸ μόνη τῆς ἡ γεωγραφικῆς ἢ ἡ γεωπολιτικῆς στρατηγικῆς θέσης μιᾶς περιοχῆς, ἀπὸ μόνος του ὁ φυσικὸς πλοῦτος καὶ τὸ κάλλος ἐνὸς τόπου, ἀπὸ μόνος τους τὰ ὅποια πλεονεκτήματα, ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχει μίᾶ ἐδαφικὴ ἔκταση, δὲν σημαίνουν τίποτα ἐὰν δὲν ὑπάρξουν οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι θὰ τὰ ἀναδείξουν, θὰ τὰ ἀξιοποιήσουν, θὰ τὰ καλλιεργήσουν, θὰ τὰ ἀνυψώσουν καὶ θὰ τὰ καταστήσουν ἄξια αἴνου, ὕμνου καὶ τιμῆς.

Ἄλλωστε οἱ ἄνθρωποι εἶναι αὐτοὶ ποὺ συγκροτοῦν καὶ τὶς συλλογικότητες, τὶς κοινότητες τῶν προσώπων, τοὺς ἀρμούς καὶ τοὺς θεσμοὺς τοῦ κοινωνικῶς ὑπάρχειν. Καὶ ὅπως πολὺ χαρακτηριστικὰ εἶχε ἀναφέρει στὴν πρώτη του ἐπίσημη ὁμιλία ὡς Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ σοφὸς Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κύριος κύριος Ἱερώνυμος, *«ὅταν ὑγιαίνουν τὰ πρόσωπα, ὑγιαίνουν καὶ οἱ θεσμοί, τοὺς ὁποῖους ἐκπροσωποῦν. Ὅταν ἀρρωσταίνουν τὰ πρόσωπα, ἀρρωσταίνουν καὶ νοσοῦν καὶ οἱ ἀντίστοιχοι θεσμοί»*.

Χαιρετίζοντας μὲ πολλὴ τιμὴ αὐτὸ τὸ σπουδαῖο Συνέδριο, τὸ ὁποῖο συνδιοργανώνουν τὸ Ἐθνικὸ Καποδιστριακὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, ἡ Περιφέρεια Στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ ὁ Δῆμος Λαμιέων, μὲ τὴν ἐνεργὸ στήριξη πολλῶν φορέων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Μητροπόλη Φθιώτιδος, θὰ ἤθελα νὰ ἀναφερθῶ ἐπιγραμματικὰ σὲ κάποια ἐμβληματικὰ ἐκκλησιαστικὰ πρόσωπα τοῦ χώρου τῆς Ὑπάτης, τὰ ὁποῖα ἀνήκουν ἀκριβῶς σὲ αὐτὲς τὶς προσωπικότητες, οἱ ὁποῖες ξεχωρίζουν στὴν ἱστορία ὄχι μόνο λόγῳ τῶν χαρισμάτων τους καὶ τῶν ἀρετῶν τους, ἀλλὰ κυρίως διότι ἠγήθησαν συλλογικῶν καὶ κοινοτικῶν δημιουργημάτων ἢ κατακτήσεων καὶ κατέλιπαν στὸν τόπο τους θεσμοὺς πνευματικῆς ἀνάπτυξης καὶ κοινοτικῆς προόδου.

Πρόσωπα τὰ ὅποια σφράγισαν θεσμούς καὶ κινήματα καὶ ἀγῶνες, σφράγισαν τὴν ἱστορία τῆς Ὑπάτης ἀπὸ τὸν 1^ο αἰῶνα μετὰ Χριστὸν μέχρι καὶ τὴν ἴδρυση τοῦ νέου ἑλληνικοῦ Κράτους, καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, νὰ τὸ ἐπεκτείνω μέχρι καὶ σήμερα.

Δὲν θὰ σταθῶ σὲ βιογραφικὰ στοιχεῖα αὐτῶν τῶν Ἁγίων τῆς Ὑπάτης, ὅπως θὰ ταίριαζε σὲ ἓνα ἀγιολογικὸ θεολογικὸ συνέδριο.

Θὰ ἀναφέρω ὅμως μόνο ἑπτὰ ξεχωριστὲς σφραγίδες σπουδαίων ἐκκλησιαστικῶν προσωπικοτήτων. Σφραγίδες ἀνεξίτηλες στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, σφραγίδες ἀνεξίτηλες στὸ σήμερα, σφραγίδες ὀλοζώντανες στὸ παρὸν καὶ στὸ μέλλον τῆς Ὑπάτης.

1^η σφραγίδα: ἡ σφραγίδα τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἡρωδίωνος. Ἰδρυση τῆς ἐν Φθιώτιδι Ἐκκλησίας.

Ἰδρύει τὴν Ἐκκλησία τῆς Ὑπάτης. Συγκροτεῖ κοινότητα ἐκκλησιαστική. Βαπτίζει τὴν Ὑπάτη στὴν Ἁγία Κολυμβήθρα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν καθιστᾷ κέντρο ἀποστολικὸ καὶ ἐκκλησιαστικὸ. Μία πρώτη δημοκρατικὴ ἀ-ταξικὴ κοινότητα ἀγάπης, στὶς προδιαγραφές τῆς κοινοκτημοσύνης τῶν Πράξεων τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων συγκροτεῖται στὴν Ὑπάτη, ἡ ὅποια ἐξελίσσεται σὲ Ἐπισκοπὴ καὶ κατόπιν σὲ Μητρόπολη μὲ περιοπτη θέση στὸ Συνταγματικὸ τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Ὁ Ἅγιος Ἡρωδίων, πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ ὁποίου τυγχάνω ὁ τελευταῖος διάδοχός του, σφραγίζει τὴν ἐπισκοπικὴ του καθέδρα μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ μαρτυρίου του.

2^η σφραγίδα: ἡ σφραγίδα τῆς ἐκκλησιαστικῆς λογιωσύνης.

Οἱ Μητροπολίτες Νέων Πατρῶν Βασίλειος, ποὺ ἔδρασε κατὰ τὸν Ι΄ αἰῶνα, ὁ Νέων Πατρῶν Εὐθύμιος Μαλάκης, ποὺ ἔδρασε τὸν ΙΒ΄ αἰῶνα, καὶ ὁ Νέων Πατρῶν Γερμανὸς ὁ Μελωδὸς, ποὺ ἔδρασε τὸν ΙΖ΄ αἰῶνα, μὲ τὰ γραπτὰ ἐρμηνευτικὰ συγγράμματά του ὁ πρῶτος, τὰ ὅποια κοσμοῦν τὶς περίφημες βιβλιοθηκὲς τῆς Πάτμου καὶ τοῦ Βατικανοῦ, μὲ τὴν ἀπαράμιλλη ρητορικὴ του δεινότητα καὶ τέχνη ὁ δεύτερος, ὥστε ὁ Νικήτας ὁ Χωνιάτης νὰ τὸν χαρακτηρίσει «μέγαν ἐν λόγοις», καὶ μὲ τὴν ιδιαίτερη μουσικὴ του παιδεία καὶ ποιητικὴ παραγωγή ὁ τρίτος, τοὺς καθιστοῦν ἐμβληματικὲς προσωπικότητες, ποὺ σφραγίζουν μὲ τὸ πέρασμά τους τὸ ὑψηλὸ πνευματικὸ καὶ θεολογικὸ κύρος τῆς Μητροπόλεως Νέων Πατρῶν καὶ τὴν πολιτιστικὴ αὐρα τῆς Ὑπάτης.

3^η σφραγίδα: ἡ σφραγίδα τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Μετεωρίτου. Ἰδρυση τοῦ μετεωρίτικου μοναχισμοῦ.

Γέννημα καὶ θρέμμα τῶν Νέων Πατρῶν, δρᾷ τὸν ΙΔ΄ αἰῶνα, ἄνθρωπος ἀνήσυχος, ἀναζητητής, ταξιδευτής, ἀναζητεῖ νόημα ζωῆς κοντὰ στὸν Γρηγόριο τὸν Βυζάντιο, διδάσκαλο τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου

τοῦ Παλαμᾶ. Ἰδρύει καὶ ὀργανώνει τὸν κοινοβιακὸ μοναχισμό στὰ Ἅγια Μετέωρα, συντάσσει τὸ σχετικὸ Τυπικὸ τῆς μοναστικῆς του Πολιτείας καὶ εἰσάγει τὸν ἡσυχασμὸ στὸν Ἱερὸ Βράχο.

4^η σφραγίδα: ἡ σφραγίδα τοῦ Ὁσίου Ἀγάθωνος. Ἰδρυση τοῦ ἀγαθωνίτικου μοναχισμοῦ.

Συνασκητῆς καὶ συμπατριώτης τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου, δρᾷ τὸν ἸΔ΄ αἰῶνα καὶ αὐτός, ἰδρύει καὶ ὀργανώνει τὸν κοινοβιακὸ μοναχισμό στὴν Ἑπάτη. Κτίζει καὶ ἐπανδρώνει καὶ συστήνει τὴν Ἱερὰ Μονὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου, ἡ ὁποία ἔλαβε ἐξ αὐτοῦ ὡς κτίτορος, τὴν ἐπωνυμία Ἀγάθωνος. Τὴν καθιστᾷ κορυφαῖο θεομητορικὸ προσκύνημα τῆς Ρούμελης. Μὲ τοὺς ἀσκητικούς του καμάτους, τοὺς ἰδρῶτες του καὶ τὴν ἀσκητικὴ του βιοτῆ ὁ Ὁσιος Ἀγάθων θεμελιώνει τὸν κοινοβιακὸ καὶ ἡσυχαστικὸ μοναχισμό στὴν φθιωτικὴ γῆ.

5^η σφραγίδα: ἡ σφραγίδα τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Γρηγορίου, Μητροπολίτου Νέων Πατρῶν. Στὸν αἱματοβαμμένο δρόμο πρὸς τὴν ἐθνικὴ παλιγγενεσία.

Ὁ Μητροπολίτης Νέων Πατρῶν Γρηγόριος ὁ Θηβαῖος σφραγίζει μὲ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου τὴν προεπαναστατικὴ προετοιμασία τῶν ὑποδούλων συμπατριωτῶν του, ὑπογράφει μὲ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου του καὶ ἀνοίγει τὸν δρόμο πρὸς τὴν ἐθνικὴ παλιγγενεσία. Τὸ 1711, κατὰ τὴν ἀγρυπνία τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, σφαγιάζεται ἱερουργῶν πάνω στὴν Ἁγία Τράπεζα τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ποτίζει μὲ τὸ αἷμα του φρικτοῦ μαρτυρίου του τὸ δέντρο τῆς ἐλευθερίας.

Ἔχει ἀποδείξει ἡ τραγικότητα τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας ὅτι γιὰ καμία ἐπανάσταση καὶ γιὰ κανένα μεγάλο καὶ σπουδαῖο ἀγῶνα δὲν ἀρκοῦν μονάχα οἱ ιδέες, τὰ κείμενα, οἱ σκέψεις, τὰ συναισθήματα. Χωρὶς θυσίες καὶ κυρίως χωρὶς αὐτοθυσία δὲν μπορεῖ νὰ γεννηθεῖ αὐτὸ τὸ καινούργιο, τὸ ὁποῖο κομίζει μία ἐπανάσταση καὶ μία ἀναγκαιότητα ἀλλαγῆς. Ἡ θυσία τοῦ πνευματικοῦ πατέρα τῆς ἐκκλησίας τῶν Νέων Πατρῶν δὲν ἦταν ἓνα μεμονωμένο περιστατικὸ ἢ ἓνα ἀτυχὲς συμβάν, ὅπως θὰ ἰσχυρίζονταν ἐνδεχομένως ἴσως κάποιιοι τοῦ ἱστορικοῦ ἀναθεωρητισμοῦ, ἀλλὰ ἦταν ἓνας δυνατὸς κρίκος αὐτοθυσίας ἀνάμεσα στὶς θυσίες ποὺ προηγήθηκαν καὶ σὲ αὐτὲς ποὺ ἀκολούθησαν, καὶ ὄχι μόνο μέσα στὴν περιπέτεια τῆς ὀθωμανικῆς κυριαρχίας. Ὁ ἅγιος διαχρονικὸς πατριωτισμὸς τῆς Ἑπάτης, ἡ σκυταλοδρομία αὐτῆ τοῦ ἡρωισμοῦ, δὲν σταμάτησε ἄλλωστε στὸ 1821. Συνεχίστηκε μὲ θυσίες καὶ πόνο καὶ αἷμα καὶ σὲ ὅλες τὶς ὑπόλοιπες περιπέτειες τοῦ Γένους μὲ ἀποκορύφωμα τὸ ὀλοκάυτωμα τῆς Ἑπάτης κατὰ τὴν ναζιστικὴ θηριωδία.

Ἡ Ὑπάτη ἦταν καὶ εἶναι πόλη μαρτυρική. Ἀπὸ τὸν μάρτυρα πνευματικό της γεννήτορα Ἀπόστολο Ἡρωδίωνα μέχρι τοὺς μάρτυρες τῆς ναζιστικῆς φρίκης, ἀλλὰ καὶ τοὺς κατοπινοὺς μάρτυρες τῶν κοινωνικῶν καὶ συλλογικῶν της ἀγώνων.

6^η σφραγίδα: ἡ σφραγίδα τοῦ Μεγάλου Καθηγουμένου τῆς Μονῆς Ἀγάθωνος, τοῦ Ἀρχιμ. Γερμανοῦ Δημάκου, τοῦ παπα - Ἄνυπόμονου. Ἡ σφραγίδα τῆς ἐκκλησιαστικῆς λαϊκῆς ἀντίστασης καὶ τῆς εὐχαριστιακῆς οἰκολογικῆς συνείδησης.

Ὁ θρυλικὸς Καθηγούμενος τῆς Μονῆς Ἀγάθωνος, ὁ ἐμβληματικὸς Πρόεδρος τῆς Ὑπάτης καὶ ὄχι μόνο, ὁ πνευματικὸς ἡγέτης τῆς ἐθνικῆς ἀντίστασης μακαριστὸς Ἀρχιμανδρίτης Γερμανὸς Δημάκος σὲ μία κρίσιμη καμπὴ τῆς ἱστορίας, σὲ ἓνα ὀριακὸ σταυροδρόμι δὲν ἐπιλέγει τὴν ὁδὸ τῆς οὐδετερότητας οὔτε τὴν ὁδὸ τῆς σιωπῆς μὲ πρόφαση τὴν ἐπίκληση κάποιας ἄσαρκης πνευματικότητας. Ἀκολουθεῖ τὸν σταυρικὸ καὶ δύσκολο δρόμο. Ρίχνεται ἐνσυνείδητα στὴν φωτιὰ τῆς ἱστορίας καὶ σαρκώνει στὸ πρόσωπό του τὸν πατριωτικὸ Ἱερὸ Κλῆρο τῆς ἐλληνορωμέϊκης παράδοσης, τὸν πατριωτικὸ μοναχισμό, γέννημα τῆς κοινοβιακῆς δημοκρατίας τῆς ἡσυχαστικῆς παρακαταθήκης τοῦ Ὁσίου Ἀγάθωνος. Μεγάλοι ἄνδρες εἶναι μόνο αὐτοί, ποὺ δροῦν. Κανένας μεγάλος δὲν ὑπῆρξε ἄπραγος ἢ εὐθυνόφοβος. Αὐτοί, ποὺ ἀναλαμβάνουν στοὺς ὤμους τους κόστος καὶ τίμημα, αὐτοί εἶναι ποὺ σφραγίζουν τὴν ἱστορία. Ὅχι ὡς ἀλάνθαστοι καὶ ἀψεγάδιαστοι, ἀλλὰ ὡς συνειδητοὶ καὶ καλοπροαίρετοι μαχητὲς γιὰ ἀξίες καὶ ἰδανικά. Ὁ παπα Ἄνυπόμονος δὲν ἐπέλεξε τὴν βολικὴ φυγὴ, ἀλλὰ τὴν ἱερὴ ἀνυπομονησία νὰ πράξει τὸ χρέος του, ὅπως ἡ συνείδησή του τὸν καλοῦσε. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Γερμανὸς Δημάκος ἔχει σφραγίσει ἀνεξίτηλα τὴν δημοκρατικὴ ταυτότητα τῆς Μονῆς Ἀγάθωνος, τὴν δημοκρατικὴ ταυτότητα τῆς Ὑπάτης.

Καὶ συνάμα ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν κτιστὴ δημιουργία, γιὰ τὴν φύση, γιὰ τὰ ζῶα καὶ γιὰ τὸ οἰκοσύστημα, καὶ εἰδικὰ γιὰ τὸν παράδεισο τῆς Οἴτης, ὑπῆρξε μοναδική, πρωτοποριακὴ καὶ ἀπαράμιλλη, καὶ μάλιστα σὲ καιροὺς καὶ χρόνους ποὺ οἱ λέξεις οἰκολογία, πράσινο καὶ κλίμα ἦταν ἐκτὸς τῆς δημόσιας συζήτησης.

Ἄξιοι συνεχιστὲς αὐτῆς τῆς παράδοσης οἱ σπουδαῖοι διάδοχοί του: ὁ εὐαίσθητος καὶ λόγιος μακαριστὸς Ἀρχιμανδρίτης Δαμασκηνὸς Ζαχαράκης καὶ ὁ σημερινὸς ἐνάρετος κατὰ πάντα πανάξιος Καθηγούμενος, ὁ φερώνυμος τοῦ παπα Ἄνυπόμονου, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Γερμανὸς Γιαντσίδης, γιὰ τὸν ὁποῖο καμαρώνω καὶ γεραίρω ὡς Ἐπίσκοπος, Μητροπολίτης του καὶ πνευματικὸς του πατέρας.

Δημοκρατία και οικολογία. Δύο δυνατές σφραγίδες κοινωνικής στοχοθεσίας από μία κατά πάντα ήσυχαστική μοναστική παράδοση, την παράδοση της Μονής του Αγάθωνος, την οποία ο μέγας Καθηγούμενος Γερμανός Δημάκος και οι μετά από αυτόν και οι μοναχικές γενιές του μέλλοντος συνεχίζουν και θα συνεχίσουν.

7^η σφραγίδα: ή σφραγίδα του Όσιου Βησσαρίωνος του Αγαθωνίτου. Η σφραγίδα της ταπείνωσης, της συγχωρητικότητας, της έλεημοσύνης, της αγάπης προς κάθε άνθρωπο άδιακρίτως.

Αυτός ο τόπος εύλογήθηκε πολύ και στα κατοπινά χρόνια, στα πρόσφατα χρόνια. Η Υπάτη των Αγίων θάλπει και τρέφει την αγιότητα. Μαγνητίζει με τον δικό της μυστικό τρόπο τους αγίους του Θεού. Ένας τέτοιος άγιος, ένας πτωχούλης του Θεού, περπάτησε τα κατοπινά χρόνια σε αυτόν τον τόπο "ευεργετών και ιώμενος", παρηγορώντας τους θλιμμένους, στηρίζοντας τους απελπισμένους, σκεπάζοντας τους αμαρτωλούς, θρέφοντας τους πεινασμένους, συγχωρώντας τους βλάσφημους και τους άρνητές. Ο Άγιος Γέροντας Βησσαρίων, με την ήσυχη παρουσία του σφράγισε με τον πλέον έκκωφαντικό τρόπο την ιστορία και διαδρομή αυτού του τόπου και των ανθρώπων του, που είναι μία πορεία αγιότητας μέσα στην δίνη του εφήμερου αυτού κόσμου και των σκοτεινών του σημείων.

Ο Όσιος Βησσαρίων με την ισχνή και βραχνή του φωνούλα μίλησε την πιο εύλαλη και δυνατή γλώσσα του κόσμου. Την γλώσσα της αγάπης, της επιείκειας, της μακροθυμίας, της καλωσύνης, της αγαθοποιίας.

Και φυσικά ο Θεός με τις δωρεές Του δεν μας αφήνει άπαρακλήτους και παρατείνει το έλεός Του προς όλους μας και στο σήμερα. Εκτός από την άφθαρσία της αγάπης του Όσιου Βησσαρίωνα μας δωρήθηκε και η άφθαρσία του ταπεινού του σκηνώματος, όχι ως σημείο θρησκευτικού ναρκισσισμού ή νοσηρής θρησκευτικότητας ή έφαλτήριο θρησκευτικής μισαλλοδοξίας, αλλά ως σημείο παρηγορίας, ξεκούρασης στις αγωνίες και στους αγώνες μας, ως σημείο έλπίδας και αίσοδοξίας στα πολλά και κλιμακούμενα δύσκολα, ως ένα ήλαρο και γλυκό φως μέσα στα πικρά σκοτάδια της ψυχής μας.

Ο "Αίνος της Υπάτης" δεν μπορεί να μην είναι "Αίνος Αγίων", ο Αίνος των Αγίων της.

Όχι όμως μόνο των έπωνύμων, των έμβληματικών, των γνωστών μέσα στην διαχρονία της αρχοντικής ιστορίας της Υπάτης.

Χαιρετίζοντας αυτό το σπουδαίο Συνέδριο, συχαίρω μεν τους έμπνευστές και διοργανωτές, συχαίρω επίσης τους σπουδαίους

εισηγητές, μὰ πάνω ἀπὸ ὅλα ὅμως συγχαίρω, χαιρετίζω καὶ εὐλογῶ τοὺς σημερινούς ἀγίους τῆς Ὑπάτης, αὐτοὺς τοὺς ἀνώνυμους στρατιῶτες τῆς προόδου καὶ ἀνάπτυξης αὐτοῦ τοῦ τόπου, τοὺς ἀνθρώπους τοῦ μόχθου, τοῦ κόπου, τῆς βιοπάλης, τῶν πνευματικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀγώνων, τοὺς εὐσυνείδητους πολίτες αὐτῆς τῆς Καστροπολιτείας, τὰ σημερινὰ δηλαδὴ παιδιὰ τοῦ Ἁγίου Ἡρωδίωνα καὶ τοῦ Ὁσίου Βησσαρίωνα, μὲ τὶς πρεσβεῖες τῶν ὁποίων καὶ πάνω στὴν δική τους περπατησιὰ ὀφείλουμε ὅλοι νὰ βαδίσουμε, γιὰ νὰ φανοῦμε ἀντάξιοι τῆς ἱστορίας καὶ τῆς κληρονομιάς μας.

**Γυμνάσιο - Λύκειο Ὑπάτης
Πέμπτη 22 Σεπτεμβρίου 2022**